

TAMURA RJÚICSI

Négyezer nap és éj

Nekünk egyetlen vers megszületéséért is
ölnünk kell,
rengeteget ölnünk,
annyi mindent, amit szeretünk, lelőni, orvul legyilkolni, mérgezni meg,

Nézd,
négyezer nap és éj egeiből
nekünk egyetlen apró madár remegő nyelve kellett,
és ezért négyezer éj hallgatását és négyezer nap visszfényeit
lőttük halomra;

Hallgasd,
mind az esős városokból, az olvasztókemencékből,
a nyárközépi mólókból és szénbányákból
mi egyetlen éhes gyerek könnyeiért
négyezer nap szerelmeit és négyezer éj szánalmát
gyilkoltuk le orvul;

Emlékezz,
csak egy, a mi szemünkkel nem láthatót is látó,
a mi fülünkkel nem hallhatót is halló,
kóbor kutya rettegését akartuk,
és ezért négyezer éj fantáziáit és négyezer nap jéghideg emlékeit
mérgeztük halálra;

Hogy egyetlen verset is megsülhessünk,
nekünk meg kell ölnünk, amit szeretünk,
mert ez a holtak feltámasztásának egyetlen útja,
és nekünk ezen az úton kell járnunk.

Egy ember háza

Lehet, hogy későn fogok hazaérni,
 mondtam, kilépve házam ajtaján,
 házamén, amely szavakból épült,
 az öreg szekrény mélyén egy gleccser,
 a fürdőszobában egy még sosem látott horizont,
 a telefonból egy sivatag és az idő,
 az ebédlőasztalon kenyér, só és víz,
 a vízben egy asszony él,
 az asszony szemében jácint virágzik,
 mert ez az asszony is csak egy metafora,
 úgy változik, ahogy a szavak változnak,
 olyan megfoghatatlanul és alaktalanul, mint egy macska,
 még a nevééről sincs, nem is lehet fogalmam sem.

Lehet, hogy későn fogok hazaérni,
 nem mintha megbeszélésem lenne, vagy osztálytalálkozó, vagy
 egy jégvonaton ülök,
 egy foszforeszkáló alagútban sétálok,
 egy árnyékokból épült téren vágok át,
 egy kagyló liftjében állok,
 a vonaton lila nyelv és szürke ajkak,
 az alagútban szivárványszín torok és zöld tüdő,
 a téren szavak buborékjai, a szavakban információk, az infor-
 mációkban információk,
 melléknevek: az összes üres melléknév,
 főnevek: unalmas, unalmas főnevek, mégis számlálatlanul,
 bárhová nézek, igék sehol,
 én csakis igéket akarok,
 elegendem van a jövő időből és múlt időből összeeszkábált társada-
 lomból,
 én a jelen időt akarom.

Ha kinyitasz egy ajtót, korántsem biztos, hogy lesz mögötte egy
 szoba,
 csak mert van egy ablak, nem mondhatod, hogy lenne mögötte
 bármilyen helyiség,
 nem mondhatod, hogy van ott hely egy embernek élni, meghalni.
 Én már
 számtalan ajtót
 nyitottam ki
 és csuktam be,
 léptem ki valahol,
 hogy egy másik ajtóhoz érve beléphessek.
 Milyen csodálatos, új világ rejtőzhet egy ajtó túloldalán?
 Vajon mi lehet odaát? A paradicsom túlfelén?

Csepegő víz hangja,
madarak halk trillái,
a part szikláin megtörő tenger dübörgése,
emberek és állatok lélegzetének zaja,
vér szaga.

Belegondolva,
már réges-rég
elfelejtettem a vér szagát,
a pontot, ahol kiáltás és némaság összeér,
a tű hegyét.

Gumikesztyűjét igazgatva egy sebész közeledik felém,
kinyitom a szemem, becsukom a szemem,
valami szemem mélyére hull,
kezeit széttárja, akár a szárnyakat,
haját hátrasimítja,
valami a sötétséget a sötétséggel összekötő pillanatnyi repedés
fénylő ürességben zuhan.

Lassan állok fel a kocsmasztal mellől.
Hogy a hazatérésen gondolkodom, nincs abban sem politikai
megfontolás, sem vallási nézet,
mindössze ezzel a két szememmel akarom látni,
ahogy egy ember háza összeomlik,
ahogy szavaim megsemmisülnek.

Mert természetesen: az én házam nem a te szavaidból épült,
az én házam az én szavaimból áll.

A vékony vonal

Mindig egyedül vagy.
Szemeidben, hol könnyeket sosem láttam,
keserű fény csillog.
Ezt szeretem.

Vak képzeletedben e világ
kietlen vadászmező,
és te egyetlen szív nyomát keresed benne,
téli vadászként.

A szavakban nem hiszel.
A szíveket lemészároltad. Lábnyomaid teli vannak
a félelem utáni mély sóvárgással.
Ezt gyűlölöm.

A vékony vonal mentén, amin lépkedsz,
még a hóra is vér szaga ül,
bármilyen távol lehetek tőled,
érezem.

Meghúzod a ravaszt!
Én a szavakban halok meg.